

KANUNİ KIZ AİHL

EDEBİYAT KÖŞESİ

— GİZLİ GAZEL —

Dilde bir yâre bulursan bil ki canan gizlidir.
Meğer hiçsin bu alemde sende sultan gizlidir

Bırak nefsin eteğini fenadan bekaya geç
Sanma ki sen kimsen yoktur sende Rahman gizlidir

Cümle alem padişehi bezmi eleste sorar
Elestü birabhikümde gör ne ferman gizlidir

Sabahattin , Hüda'ya dön , kalbini gönle çevir
Ah şu gönül kapusunda hangi mihman gizlidir

~ Sabahattin Yavuz ~

— PALTO —

Çıkar üstünden o yeni paltoyu

Giymeyi bilemedin

Sana baktılar

Utançla

Toplum sevdi seni

Bilemediler ne yaptığını

Güzel geldi senin palton onlara

Giydiler o yeni paltoyu

Hevesle hırsla özlerini unuttular

Unutturdun onlara

Giymedi bir daha kimse eski paltoları

Giyenlere baktılar

Utanç dolu gözlerle

~ Semanur Gülsün ~

— LEYA —

Tenhanın gölgesinde,
Kimsenin hissedemediği o yer
Kaybolmuşluğumun sezgisi
Uğuldadı kulaklarımda

Konuşsa bu kelimeleri
Çığırda içindekileri
Bastırır dünyanın sesini
Kaybolmuş benliğimin sesi

Dediler sabrın sonu selamettir
Elimde bir kuru ekmek , kandırdılar.
Doladılar sabrın urganını boynuma
Öl dediler , ölmedim
Öldürmediler de ancak
Yaşattırmadılar da
Araftayım,
Karanlık ve ıssız
Görmüyorum , göremiyorum

~ Ayşenur Sarıkaya ~

— MILLI MÜCADELENİN ANALARI —

Türk kadınında , analık duygusundan gelen büyük bir şefkat vardır. Bu şefkati vatanına göstermekten çekinmez. O savaşçıl yüreğinde şefkat ile sarıp sarmalar vatanını. Öyle bir sarmalar ki bebesinin üşümesine bile göz yumar. Yanlış okumadınız . Bu vatanın cesur ve yiğit kadını olan Şerife Bacı, bebesinin üzerindeki battaniyeyi alıp cephanenin üzerine örtmüştür. Örtmüştür ki , cephane ıslanmasın. Örtmüştür ki diğer yavrular üşümesin. Örtmüştür ki atası , bayrağı, vatani üşümesin.

Tek Şerife Bacı mıdır vatani için ailesini feda eden? Olur mu öyle şey ? Türk kadının kahramanlıkları biter mi hiç ? Ailesinin “etme , eyleme . Kızım gitme.” diye yalvarmasına rağmen saçını kazıtıp , erkek kılığına girip Türk askerinin arasına karışan kişidir Türk kadını. Mustafa Kemal Paşa kendisine “ Sen üşümüyorsun musun böyle ?” diye sorduğunda “Bey , yüz bin kişi kurtulacak. Ben öleceğim de ne olacak ? ” diyerek Türk kadınının nasıl bir kahraman olduğunu gösteren yiğidin adıdır Halime çavuş.

Düşmanın durmak bilmez mermilerinden birini de Elif almıştı göğsüne . Yiğitlere su getirmek için gelmiştir cepheye. Savaşmaya gelmemişti ama o da vurulmuştu. Biliyordu tehlikeli olduğunu. Cephe de vurulabileceğini biliyordu ama Türk kadını korkmaz. Mehmetçiğe su gidecekse eğer sonunda ölüm olsa dahi taşır o ırbığı Türk kadını. Mehmetçiğe su getirdiği ırbık düştü ülkemin toprağına. Sonra o yiğit bedeni. Yiğit olmak için erkek olmaya gerek var mıydı ? Yok yok Türk kadını zaten yiğit doğardı.

Vatanımdan bir karış toprak vermemek için savaştılar benim atalarım. Savaştılar da vermediler bir karış toprak. Nasıl versinler ? “ Benden atımı isteyin yine vereyim ama benden bir karış toprak istemeyin vermem , veremem!” diyen Metehan bizim atamız olduğu sürece bu vatandan bir karış toprak verilmemesi için savaşıyoruz. Çünkü biz bir Türk kadınıyız.

İkra Nur Durmuş

Gözlem hayal gücü gerektiren bir eylemdi. Bazen bir köşeye sınıyor, gözlerimi dört açıyordum. Gürültülerin arasında sessizleştiğimde, zaten saydam olan görünümüm insanlar için tamamen yok oluyordu. Görünmezken çevreyi incelemek ise hem daha kolay oluyor, hem de bana büyük bir zevk veriyordu. Zedelenmiş deride oluşan bir yarayı kopartmak gibiydi. Hissedilen tatlı sızı, kanın verdiği şehvetle beni keskin-keskin bir gerçekliğe sürüklüyordu.

Şimdi ise, muhtemelen bir çift nasırlı elin yaptığı, insanlar için basit ancak ilahi bir gücün bahşetmesi sonucu kirli eller tarafından doğan bir taburede oturuyordum. Tanımadığım, üstünde oturduğum tabure olmasa varlığından bile haberdar olmayacağım bir marangozun ellerine pis demem elbette ki hakkımdı. O eller, kim bilir hangi günahları işliyordu. Temiz olduğu söylenemezdi. Çünkü insan denen mahlûkat, şeytanın en sevdiği Piyonuydu.

Hava, öğlen saatlerinde yaz ayının ortasında bulunmanın bunaltıcılığını taşıyordu. Hemen karşımda, birkaç metre ötemdeki inşaatta çalışan bir adam, henüz yapımı süren beton kirişe yaslanmış, yerde oturuyordu. Elinde tuttuğu su şişesinden molada olduğunu tahmin edebiliyordum. Kavurucu sıcakta, sabahtan akşama kadar çalışmak zor olmalıydı. Bunu gözlerini kapatışından anlayabiliyordum. Uykusuzluğunu dindirmeye çalışıyordu. Oysa bu zamana kadar kim bilir kaç kişiyi uykusuz bırakmıştı. Belki de bu onun cezasıydı. Sonuçta, şimdiye dek kimseyi ağlatmadığını, kimsenin üzüntüden uyumamasına sebep olmadığının teminatını veremezdi. Hangimiz aşağılık kişiliklerimizi bırakıp kalp

kırmaya son vermiştik ki? Ve en sonunda da her yerde varlığını koruduğunu bildiğimiz ilah tarafından cezalandırılıyor, yine bize hak ettiğimiz cezayı veren Tanrı'ya isyan ediyorduk,

Gözlerim, hemen yanımdan, koluma çarparak geçen genç oğlana takıldı. Elinde tuttuğu tepsiyle hızlıca ilerliyor, arada sırada durarak masalara çay veriyordu. Evinde oturup, ders çalışması gereken bir çocuktuk. Öyleyse şimdi neden bir kıraathanede çaycılık yapıyordu? Babası mı istemişti? Yoksa baba diyebileceği kimsesi olmadığından mı buradaydı? Ya da en olası ihtimal gerçekleşiyordu. Genç oğlan hayatın gerçekliğiyle yüzleşiyor, önceden yaşadıklarının kıymetini anlıyordu. Bu pis gerçeklikte yanlış yollara başvuracak, insanların söyledikleri ve yaptıkları yüzünden kana bulanmış ruhunu, kurtarmaya çalışacaktı. Ancak o da hepimiz gibi önünde sonunda kendisini kaybedecekti.

Biz insanlar biraz da bu yüzden kaybettik: Umut ediyor, çabalyor, karşımıza çıkan pürüzler yüzünden pes ediyorduk. Peki, ya yolun sonunda bizi ne bekliyordu? Ya da daha da önemlisi yolun sonuna ulaşabilmek mümkün müydü? Örneğin vızır vızır geçen arabaların arasında durmuş, gözlerini bir saniye bile ayırmadan az önce dikkatimi çeken genç oğlana bakan küçük kızın kendi yolunun sonuna ulaşması olası mıydı? Onun önündek tayarlar, ellerinde tuttuğu peçeteler miydi? Yahut üzerindeki yırtık kıyafetler? Belki de her sabah onu caddeye atan ve günün sonunda da önce bozuk paraların doldurduğu poşeti alıp, daha sonra kızın elini kavrayan adam mıydı, onun yolundaki engebeler?

Ardından, süregelen inşaatın yan tarafına verdim dikkatimi. Tek kath, bahçell eve yeni insanlar taşınıyordu. Nakliyat kamyonunun yanında dikilmiş, kollarını göğsünde bağlayarak eşyaların içeriye taşınmasını seyreden adamın ev sahibi olduğunu tahmin edebiliyordum. Üzerine beyaz tişört giymiş esmer oğlan ise kamyondaki kutuları indiriyor, evin içine kadar götürüyordu. Yanında çalışan birkaç kişi daha vardı. Ancak ben, özellikle ona odaklanmıştım. Yüzünden terler akıyor, her an bayılacakmış gibi duruyordu. İçten içe bunu ev sahibinin de fark ettiğini sezebiliyordum. Yine de kılını kıpırdatmıyor, sadece izliyordu. Benim gibi... Biraz sonra esmer oğlanın bir kenara çömeldiği, aldığı sık nefesler yüzünden göğsünün hiddetle kalkıp indiği gözüme ilişti. Elini alnına koyup sakinleşmeye çalışırken, ev sahibi iki adımda oğlanın yanında bitti. Bağırıldığını, hakaretler saydırdığını işitebiliyordum. Ancak kafamı çevirmeyi seçtim. İnsanoğlunun merhametsizliğine daha fazla tahammül edemedim.

Kafamı çevirdiğimde gördüğüm ilk şey ise, okul bahçesinde teneffüse pikmiş çocuklar oldu. Fakat bahçenin bir kenarında toplanmış kalabalık, odağımın o yöne kaymasını sağladı. Bir kız çocuğunun önene geçmiş, parmağıyla, kafasını yere eğmiş bir oğlanı gösteren kadın sinirli görünüyordu. Elinde kitaplar olan karşısındaki kadın ise ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Şimdi fark ediyordum da, mahcup görünen çocuğun üzerindeki okul kıyafetlerine renkli boyalar dökülmüştü. Muhtemelen annesinin arkasında duran kızın ise elleri boyalıydı. Ne olduğunu tahmin etmek fazla zor değildi. Ancak işin ilginç tarafı, azar yiyen kişinin oğlan olmasıydı. Kitapları tutan kadının, çocukların arasında çıkan münakaşa yüzünden öğrencinin velisini çağırdığını tahmin edebiliyordum. Kız suçlu olmasına rağmen, annesi bir şekilde onu savunuyordu. Geçen hafta ise, tanıdığımı yeni fark ettiğim oğlan çocuğunun anne ve babasının cenazesine katılmıştım. Çocuğun, onu savunacak bir annesi yahut babası yoktu. Mahalleliden işittiğim kareye ilerlettim. Ardından kenarda bekleyen kalemi alarak Piyon ile yer değiştirdim. Bana anlamsız gözlerle bakan çocuğa ise "Şah ve Mat" dedim.

Aynı şekilde bakmayı sürdürdüğünde, "Buna Piyon Terfisi deniliyor" diyerek söze girdim. "Piyonu son karelerden herhangi birisine ulaştırdığında, istediğin taş ile değiştirebiliyorsun. Piyonum, Şahınla aynı düzleme yani son sıraya ulaştı ve ben de Kaleyi almayı tercih ettim. Bir alt basamakta duran Kalem sayesinde de Şah ve Mat oldun." Ardından sustum ve kafasına giren yeni bilgileri sindirmesini bekledim.

"Tekrar oynamak istiyorum" diyerek taşları dizmeye başladığında, benim aklımdan tek bir düşünde geçiyordu. Satranç tahtasına dizilmiş sekiz Piyon vardı. Marangoz, inşaat işçisi, çaycı oğlan, peçete satan kız, eşya taşıyan genç, üzerine boya dökülmüş çocuk, çiçek satan yaşlı kadın ve kör adam birer Piyondu. Satranç tahtasındaki konumları gibi gerçek hayatta hep daha değerlilerinin önlerinde olacaktı. Ancak Piyon, aynı onlar gibi çok hafife alınıyordu. Piyon Terfisi gerçekleştiğinde, Şah dışında istenilen figüre dönüşebiliyordu tüm Piyonlar. Bizim hayatımızdaki Şah, kader oluyordu. Oyunu yöneten Tanrı, en sona ulaşabilmemiz için bize yolu açıyordu. Geriye sadece biz Piyonların azmi kalıyordu. Karşımıza taşlar çıkıyor diye yolun sona erdiği falan yoktu. Her ne olursa olsun sona ulaşmak mümkündü. Lakin sona ulaşp Piyon Terfisi'nin henüz ne olduğunu bilmeyen zavallı Piyonlar, hayatlarını bir değere dönüştüremeden yok oluyorlardı. Ve ben, eskiden bir piyon olan yeni Vezir; Piyon Terfisi'nin ne olduğunu biliyordum. Hayattaki değerimi bulmuştum. Beni Vezir yapan ise sınırsız hayal gücümdü.

